

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 7. maja 2015. godine
Ref. br.: RK790/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI160/14

Podnosilac

Ejup Jakupi

**Ocena ustavnosti rešenja Rev. 215/2014, Vrhovnog suda,
od 1. septembra 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija,
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Ejup Jakupi, sa prebivalištem u Gnjilanu (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Rev. br. 215/2014, Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud), od 1. septembra 2014. godine, koje je podnosiocu zahteva uručeno 21. oktobra 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je zahtev za ocenu ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova, Rev. br. 215/2014, od 1. septembra 2014. godine. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud odbijanjem revizije kao neosnovane prekršio njegova prava zaštićena Ustavom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), ne navodeći konkretno ustavnu odredbu.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 27. oktobra 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 7. novembra 2014. godine, predsednik je odlukom GJR. KI160/14 imenovao sudiju Kadri Kryeziu za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom KSH. KI160/14 imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
7. Dana 18. novembra 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 25. novembra 2014. godine, podnosilac je na sopstvenu inicijativu podneo dodatne dokumente Sudu.
9. Dana 15. aprila 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Podnosilac zahteva je radio kao popisivač imovine u Direkciji za finansije, ekonomiju i razvoj u opštini Gnjilane, i to od 20. avgusta 2002. do 1. juna 2011. godine, kada je penzionisan.
11. Neutvrđenog dana, podnosilac je podneo tužbu Osnovnom sudu u Gnjilanu, tražeći da mu Direkcija za finansije, ekonomiju i razvoj u opštini Gnjilane isplati određeni iznos na ime jubilarne plate povodom njegovog penzionisanja.

12. Dana 9. septembra 2013. godine, Osnovni sud u Gnjilanu je doneo presudu, C. br. 794/2012, kojom je delimično usvojio tužbu podnosioca u odnosu na zahtev za jubilarnu nagradu u određenom iznosu novca, sa godišnjom kamatom od 3,5%, i odbio zahtev podnosioca da mu tužena strana isplati određeni irnos novca, na ime regresa.
13. Dana 30. septembra 2013. godine, opština Gnjilane je izjavila žalbu Apelacionom sudu Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) protiv presude C. br. 794/2012 Osnovnog suda u Gnjilanu, zbog: „1. Bitnih povreda odredaba parničnog postupka; 2. Pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja; i 3. Pogrešne primene materijalnog prava“.
14. Dana 8. aprila 2013. godine, Apelacioni sud je doneo presudu AC. br. 3310/13, kojom je uvažio žalbu opštine Gnjilane preinačavajući presudu Osnovnog suda u Gnjilanu. Apelacioni sud je presudio da kolektivni ugovor , u kojem je podnosilac zasnovao njegov zahtev za jubilarne plate , zaključen je 2005. godine i bio je u snazi 3 (tri) godine , odnosno ona je istekao u 2008. Dakle , presuda Osnovnog suda je poništena .
15. Dana 20. maja 2013. godine, podnosilac je podneo reviziju Vrhovnom sudu, protiv presude Apelacionog suda, AC. br. 3310/13. Prema podnosiocu, Apelacioni sud je prilikom donošenja presude AC. br. 3310/13 učinio „bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 182. st. 2, pod n) itd. ZPP-a i pogrešno primenio materijalno pravo“.
16. Dana 1. septembra 2014. godine, Vrhovni sud je doneo rešenje Rev. 215/2014, kojim je odbacio kao nedozvoljenu reviziju podnosioca, zato što vrednost spora bila ispod zakonskog limita za razmatranje zahteva za reviziju .
17. U delu obrazloženja svog rešenja, Vrhovni sud je naveo da je:

“Iz spisa predmeta proizilazi da je vrednost ovog spora u tužbi tužioca, podnetoj dana 06.10.2011. godine, određena u iznosu od 1.664,25 €, i da tužilačka strana kasnije nije izmenila ovu vrednost spora.

Pri ovakvom stanju stvari, Vrhovni sud Kosova je nakon ispitivanja dozvoljenosti podnošenja ove revizije, našao da je ista nedozvoljena. Prema članu 211.2 ZPP-a, revizija nije dozvoljena u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanje nekih drugih polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora koju je tužilac odredio u tužbi ne prelazi sumu od 3.000 €”.

Navodi podnosioca zahteva

18. Podnosilac zahteva tvrdi da mu je Vrhovni sud rešenjem Rev. 215/2014, od 1 septembra 2014. godine, odbacujući reviziju kao nedozvoljenu, prekršio prava zaštićena Ustavom, ali ne navodeći konkretne ustavne odredbe.

19. U svom dopisu dostavljenom 25. novembra 2014. godine, podnosilac navodi da redovni sudovi „nisu radili na pravedan zakonit način, već su radili na nepravedan način, radili su prema porodičnim, društvenim, prijateljskim poznanstvima, itd.“.

Ocena prihvatljivosti zahteva

20. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ovlašćena stranka da podnese zahtev Sudu, u skladu sa uslovima iz člana 113.7 Ustava.

Član 113. stav 7 Ustava propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“

21. U tom smislu, Sud se poziva na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena (...)”.

22. Pored toga, Sud se poziva na pravilo 36 (1) d), 36 (2) b) i d) Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan, kada zaključí:

[...]

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava;

[...], ili

d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju“.

23. Podnosilac tvrdi da je rešenje Vrhovnog suda, Rev. 215/2014, od 1. septembra 2014. godine, povredilo njegova prava garantovana Ustavom, ne navodeći neku konkretnu odredbu Ustava, već aludirajući na povredu prava na pravično suđenje.
24. S tim u vezi, podnosilac uopšte nije objasnio kako i zašto je rešenje Vrhovnog suda povredilo njegova prava garantovana Ustavom.
25. U tom smislu, Ustavni sud ponavlja da prema Ustavu, nije njegova dužnost da postupa kao sud četvrtog stepena u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine; vidi, takođe, slučaj *KI70/11*, podnosilac *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, Rešenje o neprihvatljivosti, od 16. decembra 2011. godine).

26. Ustavni sud može samo da razmatra da li su dokazi izneti na pravilan način i da li su postupci uopšte, gledano u njihovoj celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac imao pravično suđenje (vidi, između ostalih izvora, slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine).
27. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje dato u rešenju Vrhovnog suda jasno i nakon razmatranja svih postupaka, Sud je, takođe, našao da postupci u redovnim sudovima nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi, slučaj *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, Odluka ESLJP-a, od 30. juna 2009. godine).
28. Stoga, Sud smatra da podnosilac nije potkrepeo svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu njegovih prava garantovanih Ustavom, Evropskom konvencijom o ljudskim pravima ili Univerzalnom deklaracijom o ljudskim pravima (vidi, slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, Ustavni sud Republike Kosovo, Ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 1947/2013, od 5. decembra 2013. godine).
29. Iz gore navedenih razloga, Sud smatra da činjenice koje je izneo podnosilac ni na jedan način ne opravdavaju njegovu tvrdnju o povredi ustavnih prava, i da podnosilac nije na dovoljan način dokazao kako i zašto je rešenje Vrhovnog suda povredilo njegova prava garantovana Ustavom.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i pravilima 36 (1) d), 36 (2) b) i 36 (2) d) Poslovnika, dana 7. maja 2015. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Kadri Kryeziu

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani